

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyní **1) I. B.**, bytom T. 10, **2) M. H.**, bytom T., **3) I. M.**, bytom T., **4) I. P.**, bytom T. 29, **5) G. Z.**, bytom T. zastúpených **URBÁNI & Partners, s.r.o.**, advokátskou kanceláriou so sídlom v Banskej Bystrici, Skuteckého 17, proti žalovanej **Letecké opravovne Trenčín, a.s.**, so sídlom v Trenčíne, Legionárska 160, IČO: 36 351 156, zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom v Trenčíne, Piaristická 46, o vyplatenie prémie s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17 C 69/2010, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 18. apríla 2013 sp. zn. 4 Co 23/2012, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobkyniam 1) až 5) náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trenčín (v poradí druhým) rozsudkom z 30. septembra 2011 č. k. 17 C 69/2010-165 uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobkyni 1) sumu 1 097,33 € s 9 % úrokom z omeškania od 11.7.2009 do zaplatenia a náhradu trov vo výške 65,50 € na účet špecifikovaný vo výroku rozhodnutia, žalobkyni 2) sumu 954,80 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 11.7.2009 do zaplatenia náhradu trov vo výške 57,- € na účet špecifikovaný vo výroku rozhodnutia, žalobkyni 3) sumu 1 598,18 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 11.7.2009 do zaplatenia a náhradu náhradu trov vo výške 95,50 € na účet špecifikovaný vo výroku rozhodnutia, žalobkyni 4) sumu 201,22 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 11.7.2009 do zaplatenia a náhradu náhradu trov vo výške 16,50 € na účet špecifikovaný vo výroku rozhodnutia a žalobkyni 5) sumu 1 788,74 € s 9 % ročným úrokom z omeškania od 11.7.2009 do zaplatenia a náhradu náhradu trov vo výške 107,- € na účet špecifikovaný vo výroku rozhodnutia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Konanie o návrhu

žalobcov 6) až 8) zastavil. Žalovanej uložil povinnosť nahradiť žalobkyniam trovy konania 2 965,26 € a zaplatiť ich splnomocnenému zástupcovi žalobkýň do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutie vo veci samej odôvodnil tým, že úlohy na II. štvrťrok 2009, ktorých splnenie bolo potrebné na vyplatenie prémie, boli zo strany žalovanej žalobkyniam na druhý štvrťrok 2009 jednoznačne stanovené a po uplynutí štvrťroku aj vyhodnotenú ako splnené. To vyplýva z vyhodnotenia týchto úloh a následným návrhom na vyplatenie prémie vedúcich odborov, riaditeľov a ostatných TSZ za II. štvrťrok 2009. Na poskytovanie prémie ako zložky mzdy – ale aj celej hmotnej zainteresovanosti pracovníkov – prijala žalovaná organizačnú normu „Zásady hmotnej zainteresovanosti reg. čís. ON VI.10.01.07“, platnú od 28.3.2008, ktorou bola žalovaná viazaná a bola povinná podľa nej postupovať a plnenie povinnosti vyplývajúce z tejto normy boli pre žalovanú záväzné a právne vynútiteľné. V zmysle článku 5 a § 119 ods. 3 Zákonníka práce a „Zásad“ bola žalovaná povinná plniť svoje povinnosti vyplývajúce z uzavretých zmlúv pri poskytovaní štvrťročných prémie. Ako vyplýva z uvedených zmlúv, dohoda o prémieach zo strany žalovanej je formulovaná ako možnosť poskytnúť štvrťročné prémie. Teda táto zložka mzdy je skutočne zo strany žalobkýň nevynútiteľná. Nemôžu sa domáhať, aby im žalovaná stanovila úlohy, ktorých splnením im nárok na vyplatenie prémie vznikne.. Avšak v okamihu, keď im žalovaná určila úlohy, ktoré majú splniť, sa stáva toto ustanovenie pre žalovanú záväzkom a je povinná postupovať podľa „Zásad“. Teda je povinná plnenie úloh kontrolovať a po uplynutí štvrťroku ich vyhodnotiť a následne aj podľa ich plnenia vyplatiť žalobkyniam príslušné prémie. Bolo preukázané a medzi účastníkmi nesporné, že žalovaná žalobkyniam úlohy na poskytnutie prémie na druhý štvrťrok uložila, ich plnenie po uplynutí štvrťroku skontrolovala a vyhodnotila. Nadradení žalobkýň úlohy vyhodnotili ako splnené a priznali žalobkyniam prémie za druhý štvrťrok v plnej výške. Následné krátenie prémie žalovanou na výšku 0,1 % z ich plnej výšky je v rozpore so zmluvou a dohodou o mzdových podmienkach a „Zásadami“. Žalobkyne stanovené úlohy pre priznanie prémie splnili a preto im patria prémie za druhý štvrťrok 2009 v plnej výške. Výpočet prémie tak, ako s ich uplatnili žalobkyne, bol vypočítaný odborným pracoviskom žalovanej V-ORLZ. Tento výpočet sa týkal aj iných pracovníkov žalovanej, ktorí nie sú účastníkmi konania a ani týmito spochybnený nebol. Pretože výpočet prémie bol spracovaný odborným pracoviskom žalovanej, jeho výpočet nebol zo žiadnej strany spochybnený, súd nemal dôvod dokazovať jeho správnosť.

Krajský súd v Trenčíne na odvolanie žalovanej rozsudkom z 18. apríla 2013 sp. zn. 4 Co 23/2012 rozsudok súd prvého stupňa vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyniam 1) až 5) istiny s príslušenstvom a náhradu trov konania potvrdil. Vo výroku o povinnosti žalovanej zaplatiť žalobkyniam 1) až 5) trovy právneho zastúpenia vo výške 2 965,26 € prvostupňový rozsudok zmenil tak, že žalovanej uložil povinnosť zaplatiť trovy právneho zastúpenia žalobkyni 1) vo výške 635,99 €, žalobkyni 2) vo výške 577,38 €, žalobkyni 3) vo výške 696,15 €, žalobkyni 4) vo výške 392,07 €, žalobkyni 5) vo výške 663,48 €, na účet ich splnomocneného právneho zástupcu, do troch dní. Súčasne žalovanú zaviazal zaplatiť žalobkyniam 1) až 5) náhradu trov odvolacieho konania pozostávajúcich z trov právneho zastúpenia v sumách špecifikovaných vo výroku rozsudku na účet splnomocneného zástupcu žalobkýň 1) až 5) do troch dní. V dôvodoch svojho rozhodnutia vo veci samej sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. tiež skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku tým, že na zdôraznenie jeho správnosti a k odvolacím námietkam žalovanej dodal ďalšie dôvody. Zmenu výroku prvostupňového rozsudku o náhrade trov právneho zastúpenia odvolací súd odôvodnil tým, že súd prvého stupňa síce správne určil výšku trov právneho zastúpenia žalobkýň v závislosti od predmetu konania, t. j. uplatňovanej peňažnej sumy u každej zo žalobkýň, avšak nesprávne zaviazal žalovanú zaplatiť žalobkyniam spolu sumu 2 965,26 €. Žalobkyne podali spoločnú žalobu, peňažné nároky si každá z nich uplatňovala samostatne v inej výške, to znamená, že sa nejednalo o nerozlučné procesné spoločenstvo, ale samostatné procesné spoločenstvo podľa § 91 ods. 1 O.s.p.. Preto náhradu trov právneho zastúpenia je povinná žalovaná zaplatiť každej žalobkyni; a to v závislosti od výšky jednotlivého peňažného plnenia, samostatne podľa § 10 ods. 1 a § 13 ods. 2 vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb a v zmysle špecifikácie trov právneho zastúpenia právnym zástupcom žalobkýň. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.

Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podala žalovaná dovolanie. Navrhla, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu, ako i prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie z dôvodu podľa § 237 písm. f/ O.s.p. s poukazom na § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p. V dôvodoch dovolania obom súdom nižších stupňov predovšetkým vytkla, že počas celého súdneho konania s a nezaoberali podstatou žaloby, ktorá spočívala v nerešpektovaní zásady rovnakého zaobchádzania s „navrhovateľmi“

v porovnaní s inými zamestnancami žalovanej pri vyplácaní prémie za II. štvrťrok 2009. Oba konajúce súdy tak nesprávne právne posúdili vec, že sa jedná o žalobu na plnenie podľa § 80 písm. b/ O.s.p. a v tomto zmysle viedli „všetky konania“. Podľa názoru žalovanej mal byť ale súdom návrh žaloby prejedaný podľa § 80 písm. c/ O.s.p. tak, aby súd určil, či správanie žalovanej voči žalobkyniam bolo diskriminačné, ak je na tom naliehavý právny záujem. Touto otázkou sa však konajúce súdy nezaoberali a namiesto toho sa sústredili na určenie povinnosti plnenia žalovanej. Domnienku o tom, že žalovanej ako účastníčke konania postupom súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. dovolateľka odôvodnila s poukazom na písomné vyhotovenie rozsudku odvolacieho súdu. Poukázala na to, že „odvolacie konanie sa uskutočnilo s pojednávaním pred odvolacím súdom dňa 18.4.2013. Za odporcu bola na pojednávaní prítomná právna zástupkyňa odporcu na základe poverenia, ktorá predniesla svoje vyjadrenie. Toto vyjadrenie bolo z časti zadokumentované v zápisnici o pojednávaní pred odvolacím súdom... Ako je preukázateľné z písomného vyhotovenia rozsudku, tento je formulovaný tak, ako keby odvolací súd len preskúmaval vec bez pojednávania. Nie je v ňom ani zmienka o uskutočnenom pojednávaní odvolacieho súdu, prítomných účastníkoch, o výtke adresovanej súdu zo strany PZ odporcov, že súd dostatočne nevyhodnotil všetky dôkazy, ani snaha odvolacieho súdu tieto na svojom pojednávaní prejednať a vyhodnotiť. Na tomto pojednávaní jedna z navrhovateľiek potvrdila, že má za to a sa domnieva, že postup odporcu bol diskriminačný, keď pri vyplácaní prémie s nimi postupoval inak, ako s ostatnými zamestnancami. Ani tejto výpovedi súd nevenoval pozornosť a nie je zapísaná v zápisnici.“

Žalobkyne v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovanej toto navrhli zamietnuť z dôvodu, „že v uvedenom prípade neexistujú skutočnosti, ktoré by odôvodňovali podané dovolanie a takisto z dôvodu, že podané dovolanie nie je prípustné“.

V reakcii na vyjadrenie žalobkýň k dovolaniu žalovaná vyslovila domnienku, že bol dôvod podať dovolanie a že má zmysel nielen pre tento posudzovaný prípad a jeho účastníkov konania, ale aj pre iný neurčitý okruh subjektov zaoberať sa preskúmaním podaného dovolania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods.1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), skúmal

najskôr či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle ustanovení § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.) alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchýli od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo rozsudok potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného významu, alebo ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Nakoľko v prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok, ktorým odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa (pričom v jeho výroku prípustnosť dovolania nevyslovil, ani nejde o potvrdzujúci rozsudok rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým vo výroku tento vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p.), je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobkyne z § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. nemožno vyvodiť.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd vymenovaných v § 237 O.s.p., dovolací súd sa zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. pričom nezistil existenciu žiadnej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v tomto zákonom ustanovení.

Nezistil ani podmienky prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. f/ O.s.p., na ktoré poukazovala dovolateľka.

Pod odňatím možnosti pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie taký závadný procesný postup súdu, ktorým sa účastníkovi znemožní realizácia jeho procesných práv, priznaných mu v občianskom súdnom konaní za účelom ochrany jeho práv a právom

chránených záujmov. Táto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

V danej veci dovolateľka odňatie možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) videla jednak v tom, že písomné vyhotovenie rozsudku odvolacieho súdu nezodpovedá skutočnosti, že jeho vyhláseniu predchádzalo pojednávanie pred odvolacím súdom (a to v otázkach uvedených už vyššie v odôvodnení tohto rozhodnutia), jednak v tom, že samotná zápisnica o pojednávaní pred odvolacím súdom nie je dostatočne precizovaná.

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

V súvislosti s porušením práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd treba uviesť, že obsah práva na spravodlivý súdny proces v zmysle uvedených článkov nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, ale obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.. Do práva na spravodlivý súdny proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04) a rovnako do neho nemožno zahrnúť ani to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Do obsahu tohto práva nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadil výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

To, že právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia patrí medzi základné zásady spravodlivého súdneho procesu, jednoznačne vyplýva z ustálenej judikatúry ESLP, podľa ktorej sa nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie

bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-A, s. 12, § 29; Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303-B; Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997; Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako treba poukázať aj na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky (napr. nález sp. zn. III. ÚS 119/03, IV. ÚS 115/03).

Štruktúra práva na odôvodnenie rozsudku je rámcovo upravená v ustanovení § 157 ods. 2 O.s.p. [ktorá norma sa uplatňuje a j v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.)]. Podľa tohto ustanovenia v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

V preskúmvanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, pričom, ako je uvedené už vyššie v dôvodoch svojho rozhodnutia sa v celom rozsahu stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa a tiež skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozsudku, ktorý postup umožňuje odvolaciemu súdu ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. Potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu tak podľa názoru dovolacieho súdu obsahuje všetky náležitosti rozhodnutia (jeho odôvodnenia) v zmysle ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p.. Odvolací súd jednak v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol čoho sa domáhali žalobkyne a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadrila žalovaná, ako a z akých dôvodov rozhodol súd prvého stupňa, v akom rozsah a z akých dôvodov podala žalovaná odvolanie, ako sa k odvolaniu vyjadrili žalobkyne a tým, že pri odôvodnení svojho rozsudku využil zákonnú možnosť v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p., je z neho zrejmé aj to, ktoré skutočnosti považoval odvolací súd za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil i ako vec právne posúdil. Pritom v doplnení ďalších dôvodov na zdôraznenie správnosti napadnutého prvostupňového rozhodnutia vysvetlil, prečo jednotlivé žalovanou uplatnené odvolacie námietky považoval za nedôvodné. Okrem toho je z odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (str. 9 ods. 3) nad akúkoľvek pochybnosť zrejmé, že tento rozsudok bol vyhlásený na pojednávaní pred odvolacím súdom. Skutočnosť, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa

predstav žalovanej v žiadnom prípade nemožno považovať za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

Pokiaľ žalovaná v dovolaní namieta nedostatky obsahu zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom, aj táto námietka je podľa názoru dovolacieho súdu nedôvodná.

Predseda senátu alebo samosudca opraví v zápisnici chyby v písaní a iné zrejme nesprávnosti. Predseda senátu alebo samosudca rozhoduje aj o návrhoch na doplnenie zápisnice a o námietkach proti jej zneniu. Každá námietka účastníka konania proti zneniu zápisnice, vedeniu konania alebo správania účastníkov konania, ktorej súd nevyhovel, musí byť v zápisnici uvedená (§ 40 ods. 3 O.s.p.).

Vychádzajúc z posledne citovaného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, ak splnomocnená zástupkyňa žalovanej, ktorá bola prítomná na pojednávaní pred odvolacím súdom, mala výhrady proti neúplnosti zápisnice o tomto pojednávaní alebo námietky proti jej zneniu, nič jej nebránilo v tom, aby navrhla jej doplnenie alebo vznesla námietku proti jej zneniu. Podľa obsahu tejto zápisnice však žalovaná prostredníctvom splnomocnenej zástupkyne na odvolacom konaní túto zákonnú možnosť nevyužila. V konečnom dôsledku ani v samotnom dovolaní žalovaná nenamieta, že by jej splnomocnená zástupkyňa na odvolacom pojednávaní navrhovala doplnenie zápisnice alebo namietala jej znenie, a že by odvolací súd takémuto návrhu alebo námietkam nevyhovel.

Pokiaľ dovolateľka svoje dovolanie odôvodnila aj tým, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a že rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že iná vada konania (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) je síce Občianskym súdnym poriadkom považovaná za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), sama o sebe však prípustnosť dovolanie nezakladá. Rovnako tak nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vždy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani

zohľadniť prípadnú vecnú nesprávnosť rozhodnutia.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z § 238 O.s.p., nebola preukázaná existencia dovolateľkou namietanej vady konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný odmietol.

V dovolacom konaní úspešným žalobkyniam 1) až 5) vzniklo právo na náhradu trov tohto konania proti žalovanej, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.) Žalobkyne však návrh na náhradu trov dovolacieho konania nepodali, preto im táto náhrada priznaná nebola.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 17. decembra 2014

JUDr. Ľubor Š e b o, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Vanda Šimová